

Hayal gücünüz kadar geniş ve
karanlık bir dünya...

ÖTEORMAN

Çöpçüler ve Anı Hırsızları'nın
Çoksatan Yazarı

DARREN SIMPSON

GENÇ
1
TMMAS

BİRİNCİ KISIM
ÇARŞAMBA

*Duvar çiçeklerine ve görmezden
gelmeyi reddedenlere.*

BİRİNCİ BÖLÜM

BRADBURY CADDESİ, ELLİ DOKUZ NUMARA

Bren, pencereyi kaplayan buz kadar soğuk ve sert bir gerçekle karşı karşıyaydı: buradan çıkmazsa ölecekti.

Apaçık ortadaydı bu. Bren'in karıncalanan ayak parmaklarından ve ellerinden gelip içine yayılan bir mesaj gibiydi. Parmaklarına buzdan iğneler batıyordu sanki. Kendine sarılıp ellerini koltuk altlarına sokarak titreyişine engel olmaya çalışıyordu ama kendini sıktıkça daha da çok titriyordu.

Okuldan, aşağı yukarı bir saat önce çıkmıştı ve hava hâlâ aydınlıktı. Ama bu uzun sürmeyecekti. Şubat güneşi batmak üzereydi. Demir kafesle kaplı pencereden sızan güneş ışığı, terk edilmiş evdeki bu odayı zar zor aydınlatıyordu. Yine de içeride etrafı görmeye yetecek kadar ışık vardı. Bren, gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını görmek için yıpranmış halının üzerinde sağa sola dönüp etrafı kontrol etti, onu buradan çıkarabilecek bir şey aradı.

Odada duvara dayanmış lekeli bir döşek vardı. Krem renkli boyası soyulan kalorifer peteğinin metal yüzeyi açığa çıkmıştı. Kafesli pencere, Bradbury Caddesi'ne bakıyordu. Bren'in okul çantası yerde duruyordu.

Hepsi bu kadardı. İçeride camı kırabilecek, Bren'i kilitle kapıdan çıkarabilecek, hatta kapıda küçük bir delik açabilecek bir şey yoktu.

Bren pencereye dönüp bir kez daha camı yumruklamaya başladı. Parmakları kanayana kadar vurmaya devam etti. Boğazı çığlık atmaktan tahriş olmuştu ama yardım istemek için cama bağırmaaya devam etti.

İşe yaramıyordu. Sesi çift camdan geçse bile bağırdığını kimse duyamazdı. Bradbury Caddesi'nde kimse oturmu-yordu. Cadde bomboştı. Yan yana dizili evlerin hepsi birbirinin aynıydı. Bütün pencereler tahtalarla kapatılmış, kapılar tuğlalarla örülmüştü. Evlerin arka bahçeleri otlarla, çöplerle, ısırganlarla, hırdavatla doluydu.

Bren pes etti. Yumrukları camda buzdan oluşan sarmal kıvrımlar bırakmıştı. Duvarlar da soğuk su buharıyla kaplıydı. Küf lekeleriyle dolu çiçek desenli eski duvar kâğıdı, maviye çalan soğuk ışığın altında parlıyordu.

Bren'in yün eldivenleri yerdeydi. Onları, pencereyi yumruklamak için çıkarıp kapıya fırlatmıştı. Titreyerek eldivenlerini giydi. Kapının sıkıştığını bilse de şansını bir kez daha denedi. İyice asıldığı kapının kolunu sarsıp çekiştirirken sesini duyurabilecekmiş gibi kapıya yalvarıyordu. Sonra tekme atmaya başladı ama kapı sapasağlamdı. Yerinden oynamıyordu bile.

Bren boğuk sesler çıkarıp homurdanarak sırt çantasını aldı, yere yatırdığı döşeğin üzerine oturdu. Pantolonuna işleyen nemi hissedebiliyordu. Midesi guruldayınca içinde hiçbir şey bulamayacağını bile bile çantasında yiyecek bir şeyler aradı. Babasının sabah hazırladığı atıştırmalıkları öğle arasında, müzik odasında bitirmişti.

Babasını düşününce gözleri doldu. Endişelenecekti. Bir kez daha.

Yün paltosundan telefonunu çıkararak boş ekrana çaresizce baktı. Şarjının tamamen bittiğini bildiği halde telefonu açmayı denedi. Kimseyi arayamayacaktı. Buraya hapsolmuştu.

Sonra bir kez daha düşündü. Belki de hapsolmamıştı.

Bren yün eldivenlerini yeniden çıkarıp pantolonunun cebindeki saati eline aldı. Saatin düzenli tik takları odanın sessizliğinde yükseliyor, kesme tahtasına vurarak dakikaları saniyelere bölen bir bıçağın sesini andırıyordu.

Loş ışıkta gözlerini kısıp saati inceledi. Saatin sade görünümümlü altın bir çerçeve içine yerleşmiş zeytin yeşili kadranı, yeşil kayışıyla uyumluydu. Tam ortada kadranın altındaki çarkları açığa çıkaran daire şeklinde bir delik vardı.

Bren altın renkli akrep ve yelkovanın hareketlerini izledi. Saat beşe geliyordu.

Döşeğin üzerine kıvrılıp saati kulağına götürerek gözlerini kapadı.

Tik taklar tatlı bir ninni gibi geliyordu ona. Her tik takın, parmaklarının arasından geçip kollarına tırmanarak kalbini sakinleştirdiğini hissedebiliyordu.

Tik.

Tak.

Tik.

Tak.

Sonra o sesi, o boğuk tıkırtıyı duydu. Gözlerini açtı.

Halının bir parçası iyice gerildikten sonra hafifçe yırtılıp ayrılınca aşağıda dönen altın renkli çarklar ortaya çıktı. Birlikte geniş bir daire oluşturan çarkların her biri, ipleri çekilen halıdaki yırtığı daha da büyütüyordu. Dişlilerin arasındaki ahşap döşemede beliren çember, bir fotoğraf makinesinin kapağı gibi kenara kayarak açıldı.

Oda, parlak ışıkla ve kuş cıvıltılarıyla doldu.

Öteorman'daki kuşların cıvıltısıydı bu.

İKİNCİ KISIM
BİR ÖNCEKİ
PAZARTESİ

İKİNCİ BÖLÜM

CARY

Her şey Cary yüzünden olmuştu.

Williamsborough Akademisi'nin Müdürü, Bayan Sendak, bir önceki pazartesi günü Cary Yue'yu sekizinci sınıfla tanıştırmıştı. Bay Okorafor'un İngilizce dersinde sınıftaki herkes, yeni gelen bu çocuğa bakıyordu ama o sırada Bayan Sendak'ın arkasında, kapının yanında neşeyle bekleyen Cary, üzerindeki bu bakışlardan hiç rahatsız olmuyordu. Oysa yeni gelen öğrenciler genelde çekinirdi.

“Williamsborough Akademisi'ne hoş geldin, Cary,” dedi Bayan Sendak hafifçe gülümseyerek. “Geçen yıl Çin asıllı bir öğrencimiz okulumuzdan büyük bir başarıyla mezun oldu. Senin de okulumuzu onurlandıracağından hiç şüphem yok.”

Cary, kırmızı boyalı kâkülünün altındaki kaşını kaldırdı ve Bayan Sendak'ın göremeyeceği şekilde gözlerini yuvarladı. Bu davranışını fark eden bazı öğrenciler kıs kıs güldü.

Bren, tahtanın önündeki boş sıraya doğru yürüyen bu yeni çocuğu inceledi. Cary kısa boylu ve biraz toplu olmasına rağmen dimdik yürüyor, ona bakan öğrencilerle göz göze gelmekten kaçınmıyordu. Arka sıralardan gelen fısıltılardan ve kıkırtılardan etkilenmiş benzemiyordu.

Bren sınıftaki diğer öğrencilere baktı. Shaun'un başını yana eğip Cary'nin yerine geçişini izlediğini gördü. Saçları kısacık kesilmişti. Mavi gözleri soğuk ve kısıktı.

Bren bu bakışı tanıyor, Shaun'un o sırada yeni avını incelediğini biliyordu.

Shaun tam o sırada, izlendiğini fark etmiş gibi Bren'e baktı. Küçümseyen bir tavırla dudaklarını büzünce Bren bakışlarını başka yöne çevirdi.

Daha dikkatli olması, başını yerden kaldırmaması gerekirdi.

Cary yerine oturduğu sırada sınıftan itiraz dolu sesler yükselmeye başlamıştı. Bay Okorafor, öğrencilerden George Orwell'in *Hayvan Çiftliği* üzerine bir kompozisyon yazmalarını istemişti. Bir süre sonra öğle arası zili çalınca sınıftan sevinç çığlıkları yükseldi.

Bay Okorafor kâğıtları toplarken öğrenciler sınıftan çıkmak için acele ediyordu. Bren başını kitaplarından kaldırmıyor, dikkat çekmeden kapıya doğru ilerlemek için ortalığın biraz sakinleşmesini bekliyordu.

Koridor tahmin ettiğinden daha kalabalıktı. Neye uğradığını şaşırان Bren yolunu değiştirip kantine gitmek yerine, İngilizce sınıfının önünde toplanan kalabalıktan uzaklaştı.

Bir an önce müzik odasına gitmek istese de merakına yenik dmt. Elinden geldiğince büzülüp küçülerek *Machbeth* hakkında yazıların ve resimlerin olduğu bir panonun önünde durdu ve herkesten uzak kalarak orada oyalanmaya baladı.

Kıkırtılar ve kahkahalar yükselirken Cary'nin kalabalığın ortasında gülümseyip ellerini hızla hareket ettirdiğini fark etti.

Cary, kırmızı kkln gözlerinden sıyırdı. Daha komik bir Şey söylemiŐ olmalıydı çünkü etrafındaki herkes kahkahalara bođulmuŐtu.

Shaun hariç herkes.

O sırada, Shaun da tıpkı Bren gibi kalabalıktan uzakta bir yerde durmuŐ, olanları izliyordu. Bren Shaun'la bir kez daha göz göze gelmek gibi bir hataya düŐmek istemediği için onu başını yerden kaldırmadan göz ucuyla izlemeye çalıŐtı. Shaun'un, gördüklerinden pek hoŐlanmadıđını anlayabiliyordu. Cary'nin etrafında toplanan kalabalıktan kahkahalar yükseldikçe Shaun'un alnı kırıŐıyor, siyah kaŐlarının gitgide atılması hoŐnutsuzluđunu ele veriyordu.

Shaun'un canı iyice sıkılmıŐ olacak ki bir süre sonra önüne gelen bir öğrenciyi kenara iterek ilerlemeye baladı. Onu görenler hızla yolundan çekiliyordu.

Cary, yüzünde neŐeli bir ifadeyle Shaun'un yaklaŐmasını bekliyor, Shaun her zamanki gibi kasılarak yavaŐ yavaŐ yürürken gözlerini avından ayırmıyordu.

"İyi misin sen?" diye sordu Cary.

Shaun, yanına gelip Cary'nin başında dikildi. O kadar yaklaşmıştı ki ikisinin ayakları neredeyse birbirine değecekti. Shaun yüzünde pis bir gülümsemeyle ve kendini beğenmiş bir tavırla tepeden bakıyor, Cary'nin korkup sinmesini, geri çekilip duvara yaslanmasını bekliyordu.

Ama Cary hiç kıpırdamadı. Yüzünde sarsılmayan bir gülümsemeyle Shaun'un gözünün içine baktı. "Biraz fazla yaklaştın, dostum. Sakıncası yoksa geri çekilebilir misin? Koltuk altın burnumun dibinde. Deodorantının etkisi de geçmiş galiba."

Bren kulaklarına inanamıyordu. Koridorda yükselen birkaç gergin kıkırdama, Shaun'un kimin güldüğünü görmek için etrafa bakmasıyla kesildi. Kalabalıktaki herkes geri çekilirken Bren de iyice duvara yaklaştı.

Cary, anlık bir şaşkınlıktan sonra başını kaldırıp Shaun'un yüzüne baktı. "Tamam, anlaşıldı." Gözlerini kısıp yeniden gülümsedi. "Buralardaki en sert çocuk sensin, değil mi? Şimdi de gövde gösterisi yapıp herkese patronun kim olduğunu hatırlatıyorsun. Doğru mu?"

Solgun yanakları kızaran Shaun geri çekildi. Sadece biraz. Kısa, siyah saçlarını kaşıdıktan sonra hâlâ yakınlarında duran birilerinin olup olmadığını görmek için hızla etrafına baktı.

Yumruğunu avucuna bastırıp kafasını kaldırdıktan sonra Cary'nin kâkülüne bir fiske vurdu. "Saçındaki bu abuk sabuk şey de neyin nesi? Kızıl mı olmaya çalışıyorsun?"

"Kâkülüm kırmızı," diye cevap verdi Cary. "İkisinin arasında fark var. Sorun ne? Hoşuna gitmedi mi?"

Shaun başını iki yana sallarken yüzündeki alaycı gülümseme geri dönmüştü. “Aptal görünüyor.”

“Senin gibi birinin saçım hakkında ne düşüneceğini gerçekten umursayacağımı mı sanıyorsun? Havaya girme, dostum.”

Şaşkın soluklar, fısıltılar duyuldu. Bren diğer öğrencilere bakınca onların da kendisi gibi korkuya kapıldığını fark etti.

Shaun’un burun delikleri genişledi. Bir adım daha atıp Cary’nin üzerine abandı ama Cary yine yerinden bir milim bile kıpırdamadı.

“Ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur,” diye gürledi Shaun. “Boyundan büyük laflar ediyorsun. Annenle babanın noodle dükkânında falan olman gerekmiyor mu senin?”

Cary yüzünü buruşturdu. “Aman ne güzel. Şimdi de ırkçılığa başladın. Çok uzun sürmedi.” İçini çekip başını iki yana salladı. “Hepsi bu kadar mı? Aklında anneannem zamanından kalma basmakalıp fikirlerden başka bir şey yok mu?”

Shaun’un nefesi hızlanmıştı. Genellikle soğuk ve parlak mavi olan gözleri kararmış, küçülmüştü.

“Ayrıca bilgin olsun, annemle babam bir restoran işletmiyor,” diye devam etti Cary. “Annem mühendis. Babam da fotoğrafçı. Bir restoranımız olsaydı da sorun olmazdı tabii. Benim de senin hakkında birkaç tahminde bulunmamı ister misin?” Shaun’u baştan aşağı süzdükten sonra parmaklarının ucunda yükselip onun çenesini kokladı.

Shaun geri çekilirken Cary yüzünü buruşturdu. “Tamam, o zaman ağzınla başlayalım. Sanırım yıllardır bir diş fırçasıyla karşılaşmamışsın.” Elini kaldırıp hafifçe salladı. “Ciddiyim dostum, bu koku insanın burnunun direğini kırar.”

Shaun’un elini yumruk yaptığını fark etmiş olmalıydı. “Sonraki hamlen de bu, değil mi? Kaba kuvvete başvuracaksın çünkü şurada başka hiçbir şey kalmadı,” diyerek kendi alnına hafifçe vurdu.

“*Seni küçük—*”

“Benim karnım acıktı,” dedi Cary, Shaun’un yanından uzaklaşırken. “Yapacak daha iyi işlerim var. Sonra görüşsek olur mu?”

Shaun afallamıştı. Gözlerini kırıp arkasına dönünce Cary’nin kantine doğru ilerlediğini gördü. Dağılıp Cary’nin arkasından giden kalabalıktan hafif kıkırtılar yükselirken herkes Shaun’un olduğu tarafa bakmaktan kaçınıyordu.

Başını yerden kaldırmamaya çalışan Bren hareket etmeye başlamıştı ama biraz oyalanması ona pahalıya patladı. Shaun ona seslendiğinde koridorda sadece birkaç adım ilerleyebilmişti.

“Hey, zencefilli kurabiye!”

Bren olduğu yerde dondu.

“Buraya gel.”

Bren etrafı kontrol etti. Koridor boştu. Herkes gitmişti.

“*Buraya gel* dedim, gaga surat.”

Bren ona gaga surat diye seslenmesinden –zencefilli kurabiye diye seslenmesinden daha fazla– nefret ediyordu. Dikkat çekici olan burnu babasının burnu gibi kemerli olsa da çok büyük sayılmazdı.

Gözlerini yerden ayırmadan içini çekerek döndü ve Shaun’a doğru ilerlemeye başladı. Kaçmanın bir anlamı yoktu. Üstelik bunu yaparsa işler daha da kötüye giderdi.

“Görgü kurallarından haberin yok mu senin?” diye homurdandı Shaun. “Senden daha üstün biri seninle konuşurken kafanı kaldırmalısın.”

Bren başını kaldırdı. Cary’yle arasında geçenler Shaun’u sarsmış gibiydi. Başının arkasını kaşıyordu. İnce dudakları gergin görünüyordu. Yine de Bren istediğini yapıp gönülsüzce ona yaklaşınca dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Bren’in karşısında ezilip büzülmesi hoşuna gitmiş, başını sallamaya başlamıştı. “Az önce burada olanlar komik miydi sence?”

Bren yutkundu. “Ne?”

“Şu yeni gelen çakma kızıl çocuk. Söylediği şeyler. Sence komik miydi?”

Bren cebindeki yeşil kol saatine hafifçe dokundu. Bir an önce oradan uzaklaşmayı, müzik odasında güvende olmayı çok istiyordu.

Başını sağa sola salladı.

“İyi. Çünkü olanlar hiç hoş değildi.” Shaun dudağını emerken burnundan soluyordu. “Yeni çocuk eziğin teki.

Tıpkı senin gibi, zencefilli kurabiye.” Bren’i hafifçe itti.
“Sen nesen?”

Bren yeniden yere baktı. “Ezik,” dedi boğuk bir sesle.

“Daha yüksek sesle söyle.”

“*Ben bir eziğim.*”

“Doğru. Hiç değilse *sen* yerini biliyorsun. İşim bittiğinde Cary de öğrenecek.” Shaun başını sallayıp parmaklarını çıtlattı. “Aslında, seni ne zamandır ortalarda görmüyordum. Benden gizleniyor muydun yoksa?”

Bren başını iki yana salladı.

Shaun alt dudağını dışarı uzatıp şımarık bir bebek gibi konuşmaya başladı. “Seni özledim. Sen beni özlemedin mi?”

Bren konuşmadı. Ağzı kupkuru olmuştu.

“Özlemedin mi yoksa?” Shaun’un mavi gözleri kısıldı.

Bren başını salladı.

“Söylesene.”

Bren boğuk bir sesle cevap verdi. “Seni özledim.”

“İyi.” Shaun kolunu sallayıp Bren’i daha sert bir şekilde itti. Bren geriye savrulduktan sonra başını kaldırınca Shaun’un dudaklarını inceltip içeri çekerek üzerine geldiğini gördü. “Sonra görüşürüz, tamam mı? Şimdi—”

Gıcırdayan bir kapının sesini duyunca sözleri yarıda kesildi.

Bay Okorafor sınıftan çıkarken Shaun elleri cebinde koridorda dolanmaya başladı. Bren de hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. Dudağını ısırıp ayakkabısındaki lekelerle baktı.

“Her şey yolunda mı çocuklar?”

“Tabii ki, Bay Okorafor,” diye karşılık verdi Shaun.

“Sen nasılsın, Bren?”

Bren başını kaldırdı. Bay Okorafor nazikçe ona gülümseyordu ama kırılan saçlarının döküldüğü koyu renkli alını kırıkmıştı. Bren fark ettirmeden bakıp Shaun’un gözlerini kıstığını görünce İngilizce öğretmenine gülümseyerek karşılık verdi. “İyiyim, teşekkürler.”

Bay Okorafor yavaşça başını salladı. “Tamam, o zaman... Sizin öğle yemeğinde olmanız gerekiyor mu?”

Shaun koridoru işaret etti. “Şimdi gidiyorduk. Çok acıktık zaten.”

Bren dolabındaki paltosunu almak için diğer tarafa doğru yürümeye başlamıştı bile.